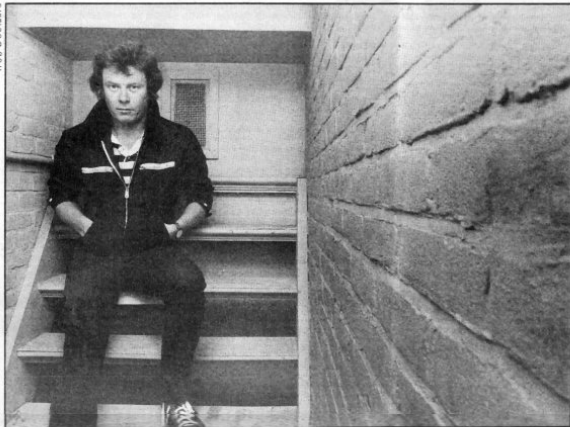

Mickey Jupp

'Eric was altijd dronken, Jona was weird en Lene ouwehoerde te veel'

Rob Doumaars

door HERMAN VAN DER HORST

NET MICKEY JUPP GAAT HET GOED. DAT HIJ NU ZONDER PLATENCONTRACT zit deert hem niet in het minst. Wanneer hem twee maanden terug verteld wordt dat een geplande Nederlandse tournee om financiële redenen geen doorgang kan vinden, is bij hem de maat vol. Hij zet eigenhandig een band op poten, repetiert twee weken, laadt de schamele apparatuur in z'n busje en begint, geheel op eigen kosten, overal te spelen. Deze werkwijze maakt roadies tot een overbodige luxe, hij ziet er ook tamelijk afgepeigerd uit. Voor het eerst sinds jaren doet hij nu echter iets waar hij volledig achter staat en het directe resultaat: enthousiaste zalen, stemt hem tevreden.

'IK WAS HET ZAT OM ALTIJD MAAR dingen te moeten doen terwijl ik er op dat moment helemaal niets voor voelde. Ik ben nu 36, ik ben door de jaren heen al genoeg van het kastje naar de muur gestuurd en het heeft nergens toe geleid.' Het korte optreden van Jupp en z'n band (*Bob Cloutier, Dave Brucce en Jan Duck*) komt die avond op het tochtige Muntplein in Brussel niet voor 100 procent tot z'n recht. Voornamelijk swingende en beheerst gespeelde r&b (*Ivel Chuck Berry*), maar een zeer gemiddeld gezamenlijk uitvoering van Ben E. King's *Stand By Me* doet iedere passant onmiddellijk de pas inhouden.

Interviews weggeven is niet bepaald Mickey's favoriete bezigheid. Die middag probeert hij voortdurend met alle mogelijke middelen het interview uit te stellen. Wanneer de recorder tevoorschijn komt wordt het apparaat met argoosgen bekeken: 'Ik hou er helemaal niet van om in zo'n machine te praten.

Hij maakt een uiterst nerveuze indruk. Signaletten die eerder die middag nog met een vies gezicht werden geweigerd, worden nu in ij-tempo achtereenvolgens opgevoerd. De ondanks alles uiterst sympathieke Jupp is nu eenmaal geen makkelijk, laat staan smakelijke verteller. Ultrakorte antwoorden waarin alles onmiddellijk gerelativeerd wordt. Kortom: een ware strijd.

SOUTHELD

In '82 begint hij z'n loopbaan in Southend. De groep heet The Black Diamonds en de invloeden zijn Amerikaanse r&b en r&b. Een paar jaar later exploiteert de Mercury-label en dan pas ontstaat er in Southend, net als in bijna iedere andere Britse stad, een bloeiende scene. Hij speelt dan inmiddels bij The Orioles, een groep die, samen met The Paramounts (met o.a. Gary Brooker en Robin Trower) al snel tot de toonaangevende in Southend en omge-

ving behoort. Van enig contact met andere Britse r&b-pioniers uit die tijd (*bijvoorbeeld uit Londen*) is nooit sprake geweest. 'Ja het was vreemd. Southend ligt zo dicht bij Londen dat je bijna zou kunnen spreken van een voorstad en toch leek het wel of het mijlen ver weg lag. Southend was altijd heel geïsoleerd: ons eigen kleine wereldje apart.'

Dat isolement wordt pas veel later enigszins doorbroken wanneer muzikanten als Wilko Johnson verklaren in hoge mate door Jupp beïnvloed te zijn. Mickey voert zich gebied: 'Het was stief de leerling z'n onderwijzer een complimentje gaf. Van '65 tot '72 maakte hij met z'n groep Legend drie albums vol eigen composities variërend van smeuïge r&b tot prachtige ballads, die vooral ook de lokale maken dat deze man z'n teksten niet verwaarloost. Platen die stuk voor stuk geen meter verkopen. Muzikanten stichten gitaristen en Jupp gaat maar gitaren en drumstellen verkopen in de plaatselijke muziekhandel. Pogingen om, vooral onder druk van mensen als Wilko en Lee Brilleaux weer een nieuwe band van de grond te krijgen, lijken aanvankelijk te lukken.

'Ik kan voor minder dan £ 5000 een goeie rockplaat maken'

Na een jaar echter is het enige resultaat dat zoveel de band als z'n huwelijk op de klippen loopt. Mickey geeft toe in die tijd een beetje piazed off te zijn.

STIFF

In '78 komt hij bij Stiff terecht omdat iemand daar een compilatie-album van de drie Legend-platen samenstelt. Na het verschijnen van de plaat *Juppman* wordt hij opgenomen in de Stiff-tournee samen met Jona Lewis, Lene Lovich, Rachel Sweet en Wreckless Eric. Een gezelschap waarin hij zich dan afleesbehalte thuis voelde. 'Voornamelijk door m'n leefstijl, ja. De enige met wie ik goed op kon schieten was Rachel, dat was een soort vader-dochter-verhouding. Maar de rest: Eric was altijd dronken, Jona was weird en Lene... die ouwehoerde te veel. Kijk, ik kan niet over muziek praten, ik vind iets goed of niet goed en *that's it*. Maar zij... pff... uhcr achteréén.'

Op de vraag waarom hij niet meeging naar de States, heft hij z'n handen omhoog en antwoordt bedrukt: 'Kerstmis... zo simpel als wat. Het was Kerstmis en ik moest m'n kerstinkopen nog doen. En ik ben niet bepaald ge op vliegen.'

Na de Stiff-mislukking stuurt hij een aantal demo-opnamen naar Godley en Creme, Mickey, die na '62 gestopt is met platen maken, verklaart een groot bewonderaar te zijn van 10CC (*goeie songs, goeie teksten*). Een dag hun geproduceerde plaat *Long Distance Runner* op het Chrysalis-label is het resultaat. Een elpee waar Jupp's grote veelzijdigheid uitstekend naar voren komt en die ondanks een redelijke promotie, u raadt het al, niet verkoopt.

Dat laatste is exact de reden dat Chrysalis hem onlangs heeft laten vallen. 'Toevallig kwam ik vrachter hoeveel die plaat heeft gekost: 28.000 pond, krankzinnig gewoon. Ik kan een goeie rockplaat voor minder dan 5000 maken. Maar ze willen je persé in een dure studio hebben. Het is hun eigen schuld. Z'n management onder leiding van de illustere Procol Harum-tekstdichter Keith Reid klieft ook Frankie Miller onder z'n noedle (heer!), is op het ogenblik al weer zeer fanatiek naar de nieuwe maatschappij op zoek. Mickey niet. Hij hoeft enkel naar hem te kijken om te zien dat hij ook rockster is en het ook nooit zal worden.' 'Ik sta buiten de biznis. Ik kijk ernaar zo van: ha ha ha (*bluigt zich hoofdschuddend over de stappen*). Aan de toe sta ze in, om er daarna als het me niet meer bevalt, weer uit te raden. Ik heb de rockbiznis niet nodig.'

Hij heeft z'n goeie tijdstip in de eerste plaats voor zichzelf geschreven en doet dat nog steeds. De behoefte om het allemaal op een stuk plastic vast te leggen wordt steeds kleiner: 'Aan platen heb ik tussentijd nooit een cent verdiend.'

Artiesten als Gary Brooker, Nick Lowe en Er. Feelpoed hebben songs van hem opgenomen. Dat al die mensen stuk voor stuk veel succes hebben, steekt hem totaal niet. 'Wen jongen, ik krijg zo'n geweldige kick als ik een goede song heb geschreven, een song die ik goed vind; wat anderen ervan vinden zal me worst zijn. Dat is het enige waar ik voor leef. Wanneer ik dat niet meer zou kunnen... well, I damn... dan ga ik nog liever dood.' Op dat moment kijkt hij verzocht op z'n horloge. Het optreden begint. Als de eerste maakt hij zich, duidelijk opgelucht, uit de voeten. 'Thanks a lot', klinkt het nu, vanuit de gang.